

Сюзън Елизабет Филипс
ИЗБРАХ ТЕБ

колекция
ИЗБРАНИ СЪВРЕМЕННИ
ЛЮБОВНИ РОМАНИ

Други книги от
Сюзън Елизабет Филипс:

- „Рай в Тексас“*
- „Бебето е мое“*
- „Капризите на сърцето“*
- „Идеалната половина“*
- „Чаровник по рождение“*
- „Сладки мечти“*
- „В името на любовта“*
- „Знойни сънища“*

Сюзън
Елизабет
Филипс

ИЗБРАХ ТЕБ

Превод
Милена Иванова

Издателство ИБИС
София

≈ 1 ≈

Фийби Съмървил скандализира всички, като доведе френски пудел и унгарски любовник на погребението на баща си. Настани се на мястото си на гробището като филмова звезда от петдесетте с малкия пудел в скута, скрила очите си зад издължени очила, украсени с кристали. За опечалените беше трудно да решат кой изглежда по-неуместно – идеално подстриганият женски пудел, който си играеше със сатенените панделки на ушите си в прасковен цвят, невероятно красивият ѝ унгарски приятел с дълга, сплетена на опашка коса или самата Фийби.

Пепеляворусата коса на Фийби, артистично нашарена с платинени кичури, се спускаше над едното ѝ око и я караше да прилича на Мерилин Монро в „Проклетите седем години“. Сочните ѝ пълни устни, покрити с възхитително божурено-розово червило, бяха леко разтворени, докато се взираше в блестящият черен ковчег, скрил останките на Бърт Съмървил. Носеше светъл костюм с подплатено копринено сако, но скандалното металнозлатисто бюстие под него бе по-подходящо за рок концерт, отколкото за погребение. А оскъдната ѝ пола, опасана със златна верига (на една от халките висеше смокиново листо), имаше цепка отстрани, която стигаше до средата на стройното ѝ бедро.

Фийби се връщаше в Чикаго за първи път, откакто бе избягала на осемнайсетгодишна възраст, така че едва неколцина от опечалените бяха виждали блудната дъщеря на Бърт Съмървил. От историите, които бяха чували обаче, никой не беше изненадан, че Бърт я бе лишил от наследство. Кой баща би искал да повери имуществото си на дъщеря, станала метреса на мъж, по-възрастен от нея с четирийсет години, независимо от това, че този мъж бе известният испански художник Артуро Флорес?

Онзи с неудобните картини. За човек като Бърт Съмървил разголените изображения си бяха разгопени, а фактът, че десетки абстрактни актови портрети на Фийби красяха музеите по цял свят, не беше смекчил мнението му.

Фийби имаше тънка талия и елегантни, добре оформени крака, но гърдите и бедрата ѝ бяха закръглени и женствени, отживелица от едно почти забравено минало, когато жените са изглеждали като жени. Тя имаше тяло на лошо момиче, което дори на трийсет и три можеше да бъде изложено, приковано през кръста, на някоя музейна стена. Беше тяло на истинска кукла и нямаше значение, че в него се крие силен интелект, тъй като Фийби беше от онези жени, които рядко биваха преценявани според нещо друго освен външния им вид.

Лицето ѝ не беше по-обикновено от тялото. Имаше нещо нестандартно в подредбата на чертите ѝ, макар да беше трудно да се каже какво, понеже носът ѝ беше прав, устата – добре оформена, а челюстите – силни. Може би беше възмутително сексапилната мъничка черна бенка, кацнала високо на скулата ѝ. Или пък очите. Хората, които ги видяха, преди да си сложи очилата, забелязаха начина, по който краищата им бяха извити нагоре, някак твърде екзотично, за да съответстват на останалата част от лицето. Артуро Флорес често бе преувеличавал тези кехлибарени очи, понякога ги рисуваше по-големи от устните ѝ, а понякога ги налагаше върху чудесния ѝ бюст.

По време на цялото погребение Фийби изгледаше хладнокръвна и сдържана, въпреки факта, че юлският въздух беше тежък и влажен. Дори буйните води на близката река Дюпаж, която минаваше през няколко от западните предградия на Чикаго, не даряваха облекчение от жегата. По-голямата част от редиците столове, подредени за почетните гости в полукръг около абаносовочерния ковчег, бяха засенчени от тъмнозелен балдахин, но той не беше достатъчно голям, за да приюти всички присъстващи, и мнозина от добре облечените посетители стояха на слънцето, където вече започваха да се потят в дизайнерските си костюми, като към това се добавяше и тежката миризма на почти стоте цветни украси. За щастие, церемонията беше кратка и веднага след това гостите можеха да се отправят към любимите си езерца, за да се разхладят, и тайно да се възрадваат на факта, че не са на мястото на Бърт Съмървил.

Блестящият черен ковчег бе положен над земята върху зелен килим, поставен точно пред мястото, където Фийби седеше между петнайсетгодишната си полусестра Моли и братовчед си Рийд Чандлър. Върху полирания капак бе поставена украса от бели рози под формата на звезда, допълнена с небесносини и златни панделки, цветовете на „Чикаго Старс“, който Бърт бе купил десет години по-рано.

Когато церемонията свърши, Фийби гушна белия пудел в ръцете си и се изправи на крака, пристъпи в сноп от слънчеви лъчи, които накараха златните металически нишки на бюстието ѝ да заискрят и сякаш подпалиха кристалите по рамките на очилата ѝ. Ефектът беше ненужно драматичен за жена, която, така или иначе, изглеждаше доста драматично.

Рийд Чандлър, трийсет и пет годишният племенник на Бърт, се изправи от стола си и пристъпи, за да положи цветето върху ковчегата. Полусестрата на Фийби, Моли, го последва смутено. Рийд изглеждаше напълно съсипан от мъка, макар да беше обществена тайна, че той ще наследи футболния отбор на чичо си. Фийби послушно постави цветята върху ковчегата на баща си и отказа да изпита някогашната горчивина. Каква полза имаше? Не успя да спечели любовта на баща си, докато беше жив, и сега най-сетне можеше да изостави усилията си. Протегна се, за да докосне успокоително по-малката си полусестра, която изобщо не познаваше, но Моли се дръпна, както правеше всеки път щом Фийби се опитваше да я доближи.

Рийд се върна до нея и Фийби инстинктивно се сви. Въпреки всички благотворителни бордове, в които сега участваше, тя не можеше да забрави какъв грубиян беше като дете. Бързо се извърна от него и каза на стоящите около нея с напрегнат, леко дрезгав глас, който идеално отговаряше на изваяното ѝ тяло:

– Толкова е мило от ваша страна, че дойдохте. Особено в тази ужасна жегата. Сладурче – обърна се към Виктор, – ще вземеш ли Пух?

Тя протегна малкия бял пудел към Виктор Шабо, който подлудяваше жените не само с екзотичния си външен вид, но и защото у този разкошен унгарец имаше нещо обсебващо познато. Неколцина правилно го идентифицираха като модела, който позираше в национална рекламна кампания за мъжки джинси с разбъркана коса, лъскави издути мускули и разтворен цип.

Виктор пое кучето от нея.

– Разбира се, скъпа – отвърна ѝ с акцент, който, макар и забележим, бе много по-лек от този на сестрите му, дошли да живеят в Щатите десетилетия преди него.

– Любимецът ми – измърка Фийби, но не на Пух, а на Виктор.

Виктор тайничко смяташе, че Фийби малко пресилва нещата, но той беше унгарец и бе склонен към песимизъм, така че ѝ отправи въздушна целувка и я изгледа сантиментално, докато наместваше пудела в ръцете си и нагласяше позата си, за да изтъкне идеално изваяното си тяло. От време на време помръдваше глава, така че светлината да проблесне в сребърните мъниста, дискретно вплетени в драматичната опашка, падаща по гърба му.

Фийби протегна тънкопръстата си ръка с дълги божурено-розови нокти, увенчани с бели полумесеци, към внушителния сенатор, който се приближаваше към нея, и го изгледа, сякаш беше някой особено възхитителен човешки екземпляр.

– Сенаторе, много ви благодаря, че дойдохте. Знам колко сте зает, толкова сте сладък.

Закръглената сивокоса съпруга на сенатора стрелна подозрително Фийби, но когато тя се обърна да я поздрави, жената бе изненадана от топлотата и сърдечността на усмивката ѝ. По-късно щеше да забележи, че Фийби Съмървил, изглежда, се чувстваше по-свободно с жените, отколкото с мъжете. Това беше любопитно при толкова очевиден сексапил. Но пък цялото им семейство беше странно.

Бърт Съмървил бе известен с женитбите си за ваниететни актриси от Лас Вегас. Първата от тях, майката на Фийби, бе починала преди години при раждането на сина, за който мечтаеше Бърт. Третата му жена, майката на Моли, бе загубила живота си в катастрофа с малък самолет преди тринайсет години, на път за Аспен, където планираше да отпразнува развода си. Само втората жена на Бърт бе все още жива, а тя не бе склонна да пресече улицата, за да дойде на погребението му, камо ли да лети до тук от Рино.

Тъли Арчър, високо цененият отбранителен координатор на „Чикаго Старс“, се отдели от Рийд и се приближи към Фийби. С бялата си коса, прошарени вежди и нос, осеян с червени венички, изглеждаше като безбрад Дядо Коледа.

– Ужасна работа, госпожице Съмървил. Ужасна. – Той прочисти гърлото си с ритмично „кхъм-кхъм“. – Не мисля, че се познаваме. Необичайно е, че не съм срещал дъщерята на Бърт при

всичките години на познанството ни. Бърт и аз се знаем отдавна и ще ми липсва. Не че винаги сме били еднородни за всичко. Той можеше да е страшно упорит. Но все пак имаме дълга история.

Продължи да разтърсва ръката ѝ и да бърбори, без дори да я гледа в очите. Човек, който не се интересуваше от футбол, може би щеше да се зачуди как някой, привидно отдалечен на стъпка от сенилността, може да е треньор в професионален отбор, но хората, които го бяха виждали да работи, никога не пръвяха грешката да подценяват уменията му.

Той обаче обичаше да говори и тъй като не показва никакви признаци, че ще приключва, Фийби го прекъсна.

– Толкова е мило от ваша страна да кажете това, господин Арчър. Вие сте абсолютен бонбон.

Тъли Арчър беше наричан с какви ли не имена, но никога с „бонбон“ и обръщението го остави временно безмълвен, което вероятно беше и целта, тъй като Фийби незабавно се извърна само за да види взвод ужасяващи с вида си мъже, подредили се, за да поднесат съболезнованията си.

Те пристъпваха с неудобство от крак на крак с обувките си с размер на товарен кораб. Представляваха стотици фунтове ходещи мускули, с хълбоци като стенобойни машини, с дебели, чудовищни вратове, вкопани в издутите им рамене. Ръцете им висяха пред тях като куки, сякаш очакваха всеки миг да зазвучи националният химн, а уродливите им гигантски тела бяха напъхани в небесносините отборни блейзъри и сиви панталони. Капчици пот блещукаха по кожата им, която на цвят варираше от лъскаво черна до загоряла бяла. Като роби в плантация, играчите от „Чикаго Старс“, член на Националната футболна лига, бяха дошли да почетат човека, който ги притежаваше.

Напред пристъпи един безврат мъж с тесни като процепи очи, който изглеждаше като водач на бунт в затвор с максимална степен на сигурност. Беше фиксирал погледа си толкова неотстъпно върху лицето на Фийби, че очевидно се насилваше да не плъзне очи по-ниско, към пицната ѝ гръд.

– Аз съм Елвис Креншо, защитник. Съжалявам за мистър Съмървил.

Фийби прие съболезнованията му. Бранителят се отмести и хвърли изпълнен с любопитство поглед към Виктор Шабо, докато отминаваше.

Застанал на две крачки от Фийби, Виктор бе заел Рамбо поза,

постижение, което изобщо не беше лесно, предвид факта, че в ръцете му вместо узи се беше сгушил малък бял пудел. И все пак можеше да прецени, че позата работи, тъй като близкостоящите жени го гледаха. Ако сега само можеше да привлече вниманието на онова сексапилно създание с чудесно дупе, денят щеше да е идеален.

За жалост, сексапилното създание с чудесно дупе бе спряло пред Фийби и имаше очи само за нея.

– Мис Съмървил, аз съм Дан Кейлбоу, старши треньор на „Чикаго Старс“.

– Здравейте, господин Кейлбоу – изгука Фийби с глас, който прозвуча на Виктор като странна кръстоска между Бети Мидлър и Бети Дейвис, но пък той беше унгарец, какво ли разбираше.

Фийби беше най-добрата приятелка на Виктор в целия свят и той би направил всичко за нея, доказвайки това, като се съгласи да участва в тази макабрена шарада като неин любовник. В момента най-голямото му желание беше да я отърве от бедата. Изглежда, тя не разбираше, че си играе с огъня, като се забавлява с този буен мъж. Или пък разбираше. Когато Фийби се почувстваше притисната, можеше да призове цяла армия от защитни оръжия, и рядко ги избираше мъдро.

Дан Кейлбоу дори не погледна Виктор, така че за унгареца не беше трудно да го прецени като един от онези влудяващи мъже, които напълно изключваха възможността за алтернативен начин на живот. Жалко, но Виктор прие това отношение с характерното си добросърдечие.

Фийби може и да не разпознаваше Дан Кейлбоу, но Виктор следеше американския футбол и знаеше, че Кейлбоу се славеше като един от най-избухливите и противоречиви куотърбекове в Националната лига, докато не се бе оттеглил преди пет години, за да стане треньор. В средата на сезона миналата есен Бърт бе уволнил старши треньора на „Старс“ и бе наел на тази позиция Дан, който преди работеше в конкурентния „Чикаго Бърс“.

Кейлбоу беше грамаден рус мъжкар с авторитета на човек, който няма време за съмнения в себе си. Малко по-висок от шестте фута на Виктор, той беше по-мускулист от повечето професионални куотърбекове. Имаше високо и широко чело и изявен нос с малка издутинка в основата. Долната му устна беше малко по-пълна от горната, а по средата между устата и брадичката му се проточваше тънък бял белег. Но най-оча-

рователната му черта не беше интересната уста, гъстата му светлокафява коса или мъжкарският белег. Бяха хищническите морскозелени очи, които в този момент изучаваха горката Фийби толкова настойчиво, че Виктор очакваше кожата ѝ да задими.

– Съжалявам за Бърт – каза Кейлбоу с все още доловим акцент от детството си в Алабама. – Със сигурност ще ни липсва.

– Много мило от ваша страна, господин Кейлбоу.

В дрезгавите полутонове на гласа ѝ сега бе добавена леко екзотична модулация и Виктор осъзна, че тя изпълнява Катлийн Търнър от репертоара си от сексапилни женски гласове. Обикновено не внасяше толкова много промени, но той знаеше, че е смутена. Не че би позволила на някой да го забележи. Фийби трябваше да поддържа репутацията си на секс бомба.

Вниманието на Виктор се върна върху тренъора на „Старс“. Спомни си какъв бе пряхорът му като играч – Ледения, заради смразяващата липса на съчувствие към противниците му. Не можеше да вини Фийби, че е смутена в негово присъствие. Този мъж беше страховит.

– Бърт действително обичаше футбола – продължи Кейлбоу – и с него се работеше добре.

– Сигурна съм, че е било така. – Всяка удължена сричка, която произнасяше, бе секващо дъха обещание за сексуална невъздържаност, обещание, което Виктор твърде добре знаеше, че Фийби нямаше намерение да изпълни.

Той осъзна колко нервна е тя, когато се обърна и протегна ръцете си към него. Досети се, че иска Пух като средство за разсейване, пристъпи напред, но точно когато Фийби взе кучето, камионът от поддръжката, който бе влязъл в гробището, се задави и го стресна.

Пух изляз и изскочи от ръцете ѝ. Животинчето беше седяло мирно твърде дълго и сега се впусна в див бяг през тълпата, като ласеше пискливо, а опашката му размахваше толкова яростно помпона на края си, че сякаш всеки момент щеше да излети и да профучи във въздуха като бомбе.

– Пух! – извика Фийби и се спусна след него точно когато малкото бяло куче се блъсна в тънките гладки метални крака, поддържащи високата украса от гладиоли.

Фийби не можеше да мине за атлетична и при по-добри обстоятелства. Затруднявана още повече от тясната си пола, тя не

успя да достигне кучето навреме, за да предотврати катастрофата. Цветята се наклониха и се сгромолясаха назад, удариха венеца, който бе сбутан до тях, а той на свой ред засегна масивна украса от далии. Букетите бяха толкова гъсто подредени, че бе невъзможно някой да падне, без да повлече и останалите, наоколо се разпръснаха цветя и вода. Опечалените, които стояха наблизо, отскочиха в опит да запазят дрехите си и разблъскаха още цветя. Една след друга кошниците започнаха да се накланят като плочки от домино, докато земята заприлича на най-лошия кошмар на Мерлин Олсен.

Фийби махна слънчевите си очила, за да разкрие екзотично дръпнатите си кехлибарени очи.

– Спри, Пух! Спри, дяволите те взели! Виктор!

Виктор вече се беше втурнал към отсрещната страна на ковчега в усилие да усмири беснеещия пудел, но в бързината си бутна няколко стола, които на свой ред се стовариха върху друга купчина цветя и поставиха началото на нова верижна реакция.

Една светска дама от Златния бряг, която се смяташе за експерт по малки кучета, тъй като притежаваше шиаци, скочи към полуделия пудел, само за да се дръпне бързо, когато Пух подви опашка, оголи зъбите си и щракна към нея като кучешки терминатор. Макар че в общи линии беше възможно най-приятното куче, за свое нещастие дамата се бе напарфюмирала с „Итърнити“ на Келвин Клайн, аромат, който Пух ненавиждаше, откакто един от приятелите на Фийби, който се къпеше в него, го беше нарекъл „мелез“ и го беше ритнал под масата.

Фийби, чиято цепка на полата разкриваше твърде много от бедрото ѝ, за да е благоприлично, профуча между двама защитници. Те гледаха с нескрито изумление как тя помахаше към пудела.

– Пух! Тук, Пух!

Покрусена от спектакъла, който изпълняваше нейната полусестра, Моли Съмървил се опита да се скрие в тълпата.

Докато Фийби избягваше някакъв стол, тежкото златно смокиново листо от веригата на колана ѝ се блъскаше в онази част от нея, за която по принцип беше предназначено. Тя го прихвана, за да не я насини трайно, но токчетата на обувките ѝ попаднаха върху купчина мокри лилии. Краката ѝ се изпружиха пред нея и тя падна с шумно издишване.

При вида на господарката си, изтърсваща се на земята по задник, Пух забрави за неприятно напарфюмираната дама. Не-

правилно тълкувайки действията на Фийби като покана за игра, излезе извън себе си от вълнение.

Фийби се опита неуспешно да се изправи на крака, като осигури на кмета на Чикаго и на няколко членове от конкурентния отбор „Беърс“ щедър изглед от горната част на бедрото си. Пух се хвърли между краката на наперен спортен журналист и се стрелна под столовете точно когато Виктор го доближи от другата страна. Кучето обичаше да си играе с Виктор и лаят му стана още по-разпален.

Пух направи бърз финт, но спря рязко, когато осъзна, че е блокирана от преобърнатите кошници и голямо парче подгизнала почва – страховита бариера за животно, което мразеше да си мокри лапите. Притисната в ъгъла, тя скочи върху един от съгваемите столове. Когато столът започна да се накланя, тя изляя нервно и скочи на друг, а от там – на равна, твърда повърхност.

Тълпата ахна в един глас, когато белите рози и ленти от небесносини и златни панделки се разлетяха. После всички замлъкнаха.

Фийби, която тъкмо бе успяла да се изправи на крака, замръзна. Виктор проклинаше тихо на унгарски.

Пух, която бе много чувствителна към хората, които обичаше, наклони глава настрани, сякаш се опитваше да разбере защо всички гледат към нея. Усещайки, че е направила нещо много лошо, започна да трепери.

Фийби успокои дишането си. Не беше добре за Пух да се изнервя. Спомни си последния път, когато това се бе случило, и бързо направи стъпка напред.

– Не, Пух!

Но предупреждението ѝ бе закъсняло. Треперещото куче вече бе клекнало. С извинително изражение на малкото си космато лице то се изпишка върху капака на ковчега на Бърт Съмървил.

Уменията на Бърт Съмървил бе построено през 50-те години върху десет акра земя в благоденстващото чикагско предградие Хинсдейл, разположено в сърцето на Дюпаж Каунти. В началото на двайсети век това беше селска област, но с изминаването на десетилетията малките градове се разрастваха и един ден се сляха, за да формират гигантска спалня за чиновниците, които се качваха на ежедневните влакове от

Бърлингтън Нордърн за Лууп, а също и за инженерите, които работеха във високотехнологичните индустрии, избуяващи по Ийст-Уест Толуей. Постепенно тухлените стени, оградящи имота, бяха затворени сред сенчести улици с жилищни сгради.

Като дете Фийби бе прекарала малко време във величествената къща в стил „Тюдор“, заобиколена от дъбове, кленове и орехи. Бърт я държеше в частен пансион в Кънектикът до лятото, когато я пращаше в момичешки лагер. По време на редките си отседания в дома тя смяташе къщата за тъмна и потискаща и докато се качваше по извитото стълбище към втория етаж два часа след погребението, реши, че няма нищо, което да промени мнението ѝ.

Осъждащите очи на слон, пренесен нелегално по време на африканските сафарита на Бърт, се взираха в нея от кафеникавия тапет на върха на стълбището. Раменете ѝ се отпуснаха унило. Светлият ѝ костюм бе покрит с петна от тревата, а прозрачният чорапогащник, обвил краката ѝ, беше мръсен и скъсан. Русата ѝ коса стърчеше във всички посоки, отдавна беше изляла червилото си.

Лицето на тренъора на „Старс“ сякаш изникна нежелано пред очите ѝ. Той беше вдигнал Пух от ковчега за врата. Зелените му очи бяха студени и обвинителни, докато ѝ подаваше кучето. Мелето на погребението на баща ѝ беше поредният провал в проваления ѝ живот. Искаше всички да знаят, че не ѝ пука, че баща ѝ я е лишил от наследство, но както обикновено, бе отишла твърде далеч и ситуацията се обърна срещу нея.

Поспря за момент на върха на стълбището, чудейки се дали животът ѝ щеше да е по-различен, ако майка ѝ беше жива. Вече не мислеше често за кабаретната актриса, която почти не помнеше, но като самотно дете плетеше сложни фантазии за нея, опитвайки се да призове във въображението си една нежна и красива жена, която би ѝ дала цялата любов, отказана ѝ от бащата.

Зачуди се дали Бърт някога е обичал истински някого. Той нямаше особена нужда от жените като цяло и никаква от едно въздебело, трмаво малко момиче с ниско самочувствие. Доколкото можеше да си спомни, той ѝ беше казал, че е безполезна, а сега подозираше, че може и да е бил прав.

Фийби беше на трийсет и три, безработна и почти разорена. Артуро бе умрял преди седем години. Беше прекарала първите две години след смъртта му в организиране на пътуващи излож-

би на картините му, но след като сбирката отиде за постоянно в парижкия „Орсе“, се премести в Манхатън. Парите, които Артуро ѝ беше оставил, постепенно се топяха за заплащането на медицинските разходи на много от приятелите ѝ, починали от СПИН. Тя не съжаляваше и за едно похарчено пени. От години работеше в малка, но скъпа галерия в Уест Сайд, специализирана в авангардно изкуство. Но миналата седмица възрастният ѝ работодател бе затворил врати за последен път и тя увисна в търсене на нова житейска посока.

През ума ѝ проблесна мисълта, че започва да се уморява да е скандална, но усещаше, че е твърде крехка, за да се справи с това самонаблюдение, така че стигна до спалнята на сестра си и почука на вратата ѝ.

– Моли, Фийби е. Може ли да вляза?

Отговор не последва.

– Моли, може ли да вляза?

Изминаха още няколко секунди, преди Фийби да чуе приглушен и мрачен глас:

– Да, струва ми се.

Подготви се психически, докато завърташе топката и пристъпваше в спалнята на сестра си, която беше нейна като дете. По време на седмиците, които тя бе прекарвала тук, стаята бе задръстена с книги, останки от храна и касети с любимата ѝ музика. Сега беше изрядно подредена, също като обитателката си.

Моли Съмървил, петнайсетгодишната полусестра, която Фийби едва познаваше, седеше на стол до прозореца, все още облечена в безформената кафява рокля, която носеше на погребението. За разлика от Фийби, която беше пълничка като дете, Моли беше кльощава и тежката ѝ тъмнокафява коса, която стигаше до челюстта, се нуждеше е от хубаво подстригване. Тя беше също и обикновена, с бледа кожа без блясък, която сякаш не бе виждала слънчева светлина, и дребни, незабележителни черти.

– Как си, Моли?

– Добре. – Не вдигна поглед от книгата, отворена в скута ѝ.

Фийби въздъхна. Моли не държеше в тайна факта, че я мразеше, но през годините бяха контактували толкова малко, че Фийби не беше сигурна защо. Когато се върна в Щатите след смъртта на Артуро, посети няколко пъти Кънектикът, за да види Моли в училището, но тя беше толкова необщителна, че накрая се отказа. Продължи да ѝ праща подаръци за рождения ден и

Коледа, както и писма от време на време, но те оставаха без отговор. Беше иронично, че Бърт я бе лишил от всичко освен от това, което би трябвало да е най-важната му отговорност.

– Да ти донеса ли нещо? Може би храна?

Моли поклати глава и мълчанието се проточи.

– Знам, че е трудно. Наистина съжалявам.

Детето сви рамене.

– Моли, трябва да говорим и ще е по-лесно и за двете ни, ако ме гледаш.

Моли повдигна главата си от книгата и погледна Фийби с празни, търпеливи очи, от което я връхлетя неспокойното усещане, че тя е детето, а сестра ѝ – възрастният. Щеше ѝ се все още да пуши, защото изпитваше отчаяна нужда от цигара.

– Знаеш, че сега съм твой попечител.

– Мистър Хибард ми го обясни.

– Мисля, че трябва да поговорим за бъдещето ти.

– Няма какво да обсъждаме.

Фийби прибра един капризен рус кичур зад ухото си.

– Моли, не е необходимо да се връщаш в лагера, ако не искаш. Повече от добре дошла си утре да летиш с мен до Ню Йорк за остатък от лятото. Наела съм апартамент от приятел, който е в Европа. Мястото е страотно.

– Искам да се върна.

От бледността на кожата ѝ Фийби заключи, че сестра ѝ не се радва на лагера повече, отколкото тя самата.

– Разбира се, ако наистина така искаш, но знам какво е усещането да нямаш дом. Бърт също ме прати да уча в Крейтън, а всяко лято ме командироваше в лагера. Мразех го. В Ню Йорк е много забавно през лятото. Можем да си прекараме страотно и да се опознаем по-добре.

– Искам да отида в лагера – повтори упорито Моли.

– Абсолютно сигурна ли си в това?

– Сигурна съм. Нямах право да ми забраняваш да се върна.

Въпреки враждебността на момичето и главоболието, което започваше да се заражда в слепоочието ѝ, Фийби не искаше да се предаде толкова лесно. Тя реши да опита нова тактика и кимна към книгата в скута на Моли.

– Какво четеш?

– Достоевски. Ще правя независимо проучване върху творчеството му през есента.

– Впечатлена съм. Това е тежко четиво за петнайсетгодишно момиче.

– Не и за мен. Доста съм умна.

Фийби искаше да се усмихне, но Моли бе направила изявлението си толкова делово, че не успя.

– Точно така. Справяш се добре в училище, нали?

– Имам изключително висок коефициент на интелигентност.

– Да си по-умен от всички, може да е и проклетие, и благословия. – Фийби си припомни собствената си травма от училище, когато беше по-умна от мнозина други. Още един елемент, който я караше да се чувства по-различна от останалите.

Изражението на Моли не се промени.

– Аз съм признателна за своята интелигентност. Повечето други момичета в моя клас са тъпачки.

Въпреки факта, че Моли се държеше като противен малък педант, Фийби се опита да не я съди. От всички хора тя най-добре знаеше, че дъщерите на Бърт Съмървил трябваше да намират собствен начин да се справят с живота. Като тийнейджърка тя бе крила своята несигурност зад дебелината. По-късно бе станала скандална. Моли се криеше зад интелекта си.

– Моля да ме извиниш, Фийби. Стигнах до един особено интересен момент и искам да се върна към него.

Фийби пренебрегна очевидното отпращане от детето и направи още един опит да я убеди да отиде в Манхатън. Но Моли отказа да промени решението си и накрая сестра ѝ трябваше да признае поражението си.

Докато излизаше от стаята, спря.

– Ще ми звънеш, ако имаш нужда от нещо, нали?

Моли кимна, но Фийби не ѝ повярва. Момичето би предпочело да яде плъхове, отколкото да се обърне към дискредитираната си сестра за помощ.

Опита се да се отърси от потиснатостта, докато вървеше към стълбите. Чу Виктор да говори по телефона с агента си в дневната. Имаше нужда да остане за малко сама, за да се съвземе, затова се промъкна в кабинета на баща си, където Пух спеше в едно от креслата, поставени пред стъкления оръжеен шкаф. Кучето се изправи, а понпонът на опашката му се размаха, когато се втурна по килима към господарката си.

Фийби прилекна и го вдигна.

– Хей, игривке, днес наистина се прояви, нали?

Пух я близна извинително. Фийби започна да оправя панделките по ушите ѝ, които се бяха разместили, но пръстите ѝ трепереха, така че заряза заниманието. Така или иначе, Пух отново щеше да ги разхлаби.

Кучето беше позор за величието на породата си. Мразеше панделки и каишки с кристали, отказваше да спи в специалното си легло и изобщо не беше придирчиво към храната. Презираше фризуриите, ресането или къпането и не търпеше пуловера с монограм, който Виктор му беше подарил. Не беше добро дори в пазенето. Миналата година, когато Фийби беше нападната посред бял ден в Ъпър Уест Сайд, Пух се бе търкала в краката на крадеца в опит да изпроси погалване по време на цялата случка.

Фийби зарови косата си в меката козина на кучето.

– Зад модното си родословие ти си просто един мелез, нали Пух?

Внезапно загуби битката, която водеше през целия ден, и изпусна приглушено ридание. Мелез. Тя беше такава. Наконтена като френски пудел.

Виктор я намери в библиотеката. С повече такт, отколкото проявяваше обикновено, той пренебрегна факта, че е плакала.

– Фийби, мило – каза ѝ нежно, – адвокатът на баща ти е тук и иска да те види.

– Не желая да виждам никого – подсмъркна тя, докато търсеше безуспешно кърпичка.

Той измъкна своята кърпичка, с цвят на праскова, от джоба на сивото си копринено сако и ѝ я подаде.

– Рано или късно, ще трябва да говориш с него.

– Вече го направих. Позвъни ми заради попечителството над Моли в деня след смъртта на Бърт.

– Може би става въпрос за имението на баща ти.

– Аз нямам нищо общо с това. – Тя се издуха шумно в кърпата. Винаги се беше преструвала, че обезнаследяването не я е засегнало, но беше болезнено да получи толкова ясно и публично доказателство за презрението на баща си.

– Доста е настоятелен. – Виктор взе чантичката, която Фийби бе оставила на стола, където спеше Пух, и я отвори. Беше леко износен модел на „Джуси Лийбър“, който беше намерил в един магазин за преоценени стоки в Ийст Вилидж, и погледна неодобрително Фийби, когато видя един „Милки Уей“ на дъното. Отмести го настрана, извади гребена и среса косата ѝ. След

като приклучи, взе пудра и червило. Докато тя поправяше грима си, той отдели момент да ѝ се наслади.

Виктор смяташе, че нестандартните черти, които бяха вдъхновили някои от най-добрите картини на Артуро Флорес, са много по-привлекателни от нацупените анорексични модели, с които позираше той самият. И други мислеха така, включително известната фотографка Аша Белкуайър, която наскоро бе направила фотосесия с нея.

– Свали тези скъсани чорапи. Изглеждаш като героиня от „Клетниците“.

Докато тя посягаше под полата си, за да изпълни нареждането му, той върна гримовеите в чантичката. После оправи колана със смокиновото листо и я изпрати до вратата.

– Не искам да се виждам с никого, Виктор.

– Няма да се отказваш сега.

Кехлибарените ѝ очи се изпълниха с паника.

– Няма да понеса всичко това още дълго.

– Тогава спри да се опитваш. – Той прокара палец по бузата ѝ. – Хората може и да не са толкова злоради, колкото си мислиш.

– Не мога да понеса идеята някой да ме съжалява.

– По-скоро предпочиташ да не те харесват?

Тя се усмихна с пресилена самонадеяност, докато се протягаше към топката на вратата.

– Свикнала съм с презрението, но не мога да понасям съжалението.

Виктор огледа дрехите ѝ, които бяха напълно неуместни за случая, и поклати глава.

– Бедната Фийби. Кога ще спреш да се преструваш?

– Когато го направя както трябва – каза тя тихо.

≈ 2 ≈

Брайън Хибард прелистваше листовите в скута си.

– Извинявам се, че ви се натрапвам толкова скоро след погребението, госпожице Съмървил, но икономът ме осведоми, че планирате да летите за Манхатън утре вечер. Не бях разбрал, че ще се връщате толкова скоро.

Адвокатът беше нисък и закръглен мъж в края на четирийсетте си години, с червендалеста кожа и посивяваща коса. Добре скроеният въгленовочерен костюм не успяваше да скрие леко оформеното му коремче. Фийби седеше срещу него в едно кресло, разположено до масивната каменна камина, която се извисяваше в дневната. Винаги бе мразила тази тъмна стая с ламперия, сякаш дирижирана от препарираните птици, окачените животински глави и един жесток пепелник, изработен от копито на жираф.

Докато кръстосваше краката си, тънката златна верижка около глезена ѝ проблясна на светлината. Хибард се престори, че не я забелязва.

– Няма причина да оставам по-дълго, господин Хибард. Моли се връща в лагера утре следобед, моят полет е няколко часа след нейния.

– Опасявам се, че това ще затрудни нещата. Завещанието на баща ви е сложно.

Баща ѝ я беше осведомил добре за подробностите на завещанието, още преди последните шест месеца от живота си, когато бе диагностициран с рак на панкреаса. Тя знаеше, че е основал фонд за Моли и че Рийд трябва да наследи любимия му отбор.

– Наясно ли сте, че баща ви имаше някои финансови спънки през последните години?

– Не в подробности. Не говорехме много често.

Те бяха напълно отчуждени от почти десет години, от времето, когато тя беше на осемнайсет, докато се върна в Щатите след смъртта на Артуро. След това се срещаша рядко, когато той идваше в Манхатън по работа, но Фийби вече не беше плахото дебело дете, което можеше да тормози, и срещите им бяха гневни.

Макар че баща ѝ имаше любовници и се женеше за кабаретни актриси, собственото му детство, изминало в бедност, го бе накарало да жадува за почтеност и нейният начин на живот го покрусяваше. Бърт беше войнстващ хомофоб и презираше изкуствата. Мразеше историите във вестниците и списанията, които се появяваха от време на време за нея, и обявяваше, че отношенията ѝ с „женчовци и нехранимайковци“ го карат да изглежда като глупак пред бизнес партньорите му. Непрекъснато ѝ нареждаше да се върне в Чикаго и да работи като негова безплатна икономка. Ако предложи-

нието му бе мотивирано от любов, тя щеше да го направи, но Бърт просто искаше да я контролира, както постъпваше с всички около себе си.

Остана твърд и безкомпромисен до края, като използваше нелечимото си заболяване, за да ѝ напомня какво разочарование е била за него. Дори не ѝ позволи да го посети в Чикаго, докато умираше – заяви, че не иска никакви проклетни бдения. В последния им телефонен разговор ѝ каза, че тя е единственият му провал.

Докато премигваше, за да прогони новия изблик на сълзи, Фийби осъзна, че Брайън Хибард още говори.

– ...така че имуществото на баща ви вече не е толкова голямо, колкото беше през осемдесетте. Той нареди къщата да бъде продадена, а приходите да попълнят попечителския фонд на сестра ви. Личният му апартамент обаче няма да бъде пускан на пазара за недвижими имоти поне една година, така че вие и сестра ви можете да го използвате дотогава.

– Личен апартамент? Не знам нищо за това.

– Не е далеч от комплекса на „Старс“. Той... тъъ, го държеше за лични нужди.

– За любовниците си – каза безизразно Фийби.

– Да. Е, апартаментът е празен от шест месеца, откакто се разболя. За жалост, това са единствените имоти, несвързани със „Старс“, които той притежава. Финансовата му ситуация обаче не е напълно безнадеждна.

– Не бих си го и помислила. Футболният му отбор сигурно струва милиони.

– Доста е ценен, макар че той също изпитва парични затруднения. – Нещо в изражението ѝ сигурно бе издало чувствата ѝ, защото той добави: – Не обичате ли футбол?

– Не, не обичам. – Каза го твърде напрегнато и той я изгледа любопитно. Фийби направи вял жест с ръка. – Аз съм от типа жени, които предпочитат да разгледат някоя галерия и да вечерят в „Льо Сърк“, преди да отидат на експериментална театрална постановка. Аз ям тофу, гоподин Хибард.

Помисли си, че забележката ѝ е дяволски сладка, но той дори не се усмихна.

– Трудно е да се повярва, че дъщерята на Бърт Съмървил не обича футбол.

– Скандално е, знам – каза безгрижно, – но си е така. Алер-

гична съм към пот – своя или чужда. За щастие, моят свят братовчед Рийд винаги се е потил изобилно, така че семейната футболна династия ще бъде продължена.

Адвокатът се поколеба, изглеждаше определено нещастен.

– Опасявам се, че нещата не са толкова прости.

– Какво имате предвид?

– Седем месеца преди смъртта на баща ви, той депозира ново завещание. Поне за кратко Рийд е лишен от наследство.

Изминаха няколко секунди, докато тя осмисляше тази изненадваща информация. Спомни си колко спокоен изглеждаше братовчед ѝ на погребението.

– Очевидно той не го знае.

– Накарах Бърт да му го съобщи, но той отказа. Партньорът ми и аз сме натоварени с неизбежната задача да му предадем новината, когато се срещнем с него тази вечер. Той няма да приеме леко факта, че временно Бърт предава отбора на дъщеря си.

– На дъщеря си? – Фийби си спомни за тийнейджърката, която четеше Достоевски на горния етаж, и се усмихна. – Сестра ми ще остане в историята на професионалния футбол.

– Боя се, че не ви разбирам.

– Колко петнайсетгодишни момичета имат свой отбор в НФЛ?

Хибард изглеждаше притеснен.

– Съжалявам, госпожице Съмървил. Денят беше дълъг и не се изразявам ясно. Баща ви не остави отбора на сестра ви.

– Не е ли?

– О, не. Остави го на вас.

– Какво?

– Остави отбора на вас, госпожице Съмървил. Вие сте новият собственик на „Чикаго Старс“.

Същата нощ, докато Фийби се шураше из стаите на грозната си бащина къща, тя се опита да каже молитва за мъртвите животни, висящи по стените. Помоли се и за себе си, защото се страхуваше, че може да се превърне в някой от онези цинични хора, които прегърнали старата горчицина, вечно предъвкват нанесената им несправедливост.

„Защо ми причиняваш това, Бърт? Толкова много ли искаш

да ме контролираш, че трябва да ме подчиниш на волята си дори от гроба?”

Когато Брайън Хибард бе обявил, че Бърт ѝ е оставил „Старс“, тя преживя момент на толкова невероятно щастие, че загуби дар слово. Не мислеше за парите или за властта, или дори за факта, че мрази футбола. Просто се зарадва, че след толкова много години на враждебност баща ѝ бе показал, че все пак е мислил за нея. Спомни си как седеше замаяна, докато адвокатът ѝ съобщаваше и останалото.

– Честно казано, мис Съмървил, не одобрявам условията, поставени от баща ви за унаследяването на „Старс“. Аз и партньорът ми се опитахме да променим решението му, но той отказа да се вслуша в думите ни. Съжалявам. Тъй като той определено беше със здрав разум, нито вие, нито Рийд можете да оспорвате успешно завещанието.

Тя се взираше безизразно в него.

– Какво имате предвид? Какви условия?

– Казах ви, че наследството е временно.

– Как може едно наследство да е временно?

– Като оставим правния жаргон настрана, идеята е съвсем проста. За да добиете собственост над отбора, идния януари „Старс“ трябва да спечели шампионата на Американската футболна конференция, нещо, което е доста невероятно. Ако не победят, ще получите сто хиляди долара, а отборът ще стане притежание на Рийд.

Дори новината, че може да получи огромна сума пари, не успя да се пребори със стопяването на радостта ѝ. С попарено сърце тя осъзна, че това е поредната манипулация на баща ѝ.

– Нима ми казвате, че ще притежавам отбора само до януари и после Рийд ще го вземе?

– Освен ако „Старс“ не спечели шампионата. В този случай отборът ще бъде ваш завинаги.

Тя отметна косата от лицето си с трепереща ръка.

– Аз... аз не знам нищо за футбола. За този шампионат. За Суперкупата ли става въпрос?

За своя чест Хибард се впусна в търпеливо обяснение.

– Това е една стъпка преди Суперкупата. Националната футболна лига е разделена на две конференции, Американска футболна конференция, или АФК, и Национална футболна конференция. Двата най-добри отбора във всяка играят за

вътрешния си шампионат и победителите в тези игри се борят за Суперкупата.

Тя искаше да е сигурна, че е разбрала.

– За да запазя собствеността си, „Старс“ трябва да спечели предстоящия шампионат на АФК?

– Точно така. И честно казано, госпожице Съмървил, шансовете му дори да се доближи до това, са на практика нулеви. Отборът е добър, но повечето от играчите са все още млади. След две или три години може и да успее, но се опасявам, че няма да е този сезон. Точно сега АФК е доминирана от „Сан Диего Чарджърс“, „Маями Долфинс“ и разбира се, от миналогодишния шампион „Портланд Сейбърс“.

– Бърт знаеше ли, че „Старс“ няма да спечели тази година?

– Опасявам се, че да. Завещанието му заявява, че не можете да получите стотите хиляди долара, освен ако не ходите всеки ден на работа в комплекса на „Старс“, докато притежавате отбора. Разбира се, ще трябва да се преместите в Чикаго, но не бива да се тревожите, че не сте подготвена да управлявате професионален футболен отбор. Карл Поуг, мениджърът на „Старс“, ще върши нещата на практика.

Тъпа болка прорязва гърдите ѝ, когато намеренията на баща ѝ ѝ станаха ясни.

– С други думи, аз ще съм просто фигурантка.

– Карл няма разрешение да подписва документи. Това е задължение на собственика.

Тя не успя да скрие съвсем мъката в гласа си.

– Защо Бърт би направил нещо подобно?

И тогава Хибард ѝ даде писмото.

Скъпа Фийби,

Както знаеш, смятам те за единствения си провал. От години ти ме унижаваш публично, като се движии навсякъде с тези педали и женчовци, но повече няма да ти позволявам да ме предизвикваш. Поне веднъж в живота ще направии това, което ти казвам. Може би това преживяване най-накрая ще те научи на отговорност и дисциплина.

Футболът превръща момчетата в мъже. Да видим ще може ли теб да превърне в жена.

Не прецаквай и това.

Бърт